

— דן ורד (ממושקף) ודאוד תורכי

— מובחי נעראני ואהוד אדיב —
השמועות הפכו לסעיפי אישום

— חשודים אנים קראוני וסימון חדר

פנחס ספיר וגולדה מאיר — הצליח לדבר במשך חצי שעה שזופת על האינפלציה. ההתייקרות ושאר הסכנות לשכר הפועלים — כאילו היו אלה מכות סבב כמו הקרה. השטפנות והבצורת. באמנות ראוייה ל- קינאה. הצליח בן-אהרון שלא לקשור את תם כלל למדיניות הממשלה — שמפלגתו שלטת בה.

בן-אהרון קרא לפעולות „נגד“ כאילו היה עדיין המנדט הבריטי מנהל כאן את ממשלת הוד-מלכותו. הגיב על דבריו נציג תנועת העולם הזה — כוח חדש בוועד הפועל: „ברדיו ובטלוויזיה משמיעים עתה מדי יום את המדור היום לפני 25 שנים. מי ששומע אותכם כאן היום, נדמה לו שהוא חי עדיין לפני 25 שנים. ברור לו שאתם שאתם עדיין חיים בתקופה זו. אתם אינכם חיים במציאות, אלא בעבר. נציגי הפועלים שדיברו היום — יוכיחו לכם זאת.“

משפט

מה הרג'ז את השופט ?

במקום לפתוח כמשפט,

ניסח השופט לגלות

מי גילה להעולם הזה את

פרשת המיליונים שנעדרו

אולם בית-המשפט היה מלא מסה לפה. השופט שלמה לובנברג הביט סביבו בעין חמורה, והכל ציפו במתיחות לשמוע מה יגיד שופט מחווי בישראל על התיק ש- לפניו, בו הועלתה האשמה של הברחת שני מיליון דולר מישראל, ולא סתם האשם מה. אלא את המלווה בחוות-ידעת מקצו- עית של אחד מבכירי רואי-החשבון במ- דינה, ברוך ברידא, שקבע כי גילה, במ- בדיקת מיסמכי חברת טריג'סטיל, שורה של עבירות פליליות.

תדרה-מה. כמצופה, פתח השופט בשצף- קצף — אולם לא על העבירות. מה שהר- גיו אותו, היה פירסום האשמות. צעק ה- שופט: „מי מיכס מסר את החומר ל- העולם הזה. האם הוברחו המיליונים? ה- עולם הזה (1846).“

עורכי-הדין הנדהמים מיהרו להכחיש נמ- רצות כי ידם היתה במעל. נציג המשי- מים, עורר-הדין ד"ר סלו וולף, הציע ל- שופט, במלוא הרצינות, לשמור את התיק בכספת-פלדה.

רק בסופו של הדיון, חזר השופט ל- עניין עצמו, הורה לרואי-החשבון ברידא לבדוק את כל מיסמכי החברה האמורה. אולם אם היה מי שציפה כי השופט יקבל את תביעתו של עורר-דיון וולף, יורה לפנות לפרקליטת המדינה שתחקור בפר- שה — הרי שהתאכזב. למרות האשמות כי בעלי טריג'סטיל — מפעל בו השקיעה המדינה 20 מיליון לירות, ועתה הוא נמצא בידי כונס נכסים — הבריוח מהארץ שני מיליון דולר — לא החליט השופט על הע- ברת התיק לפרקליטות.

המישפחות היהודיות והערביות בבית-המשפט
דיו סתר ופסוקים מהקוראן

מוסגלים לשנן את הטקסטים ששמו ב- פיהם, השמיעו טקסטים משל עצמם, ללא חזרה מספקת. במיכסא ישראלי טהור, כשהמחזה וההצגה דורשים דווקא מיכסא רוסי בנוסח העלייה השלישית...“

צריך להילחם! שכן מה שאמרו נציגי גי ועדי-העובדים לחברי הוועד-הפועל — היה פשוט, ברור וללא גיגונים מיותרים: „אני במבוכה.“ אמר אמיל שכטר, מוועד פועלי אלקו, „אני לא מבין. מה שאני מבין לא פותר את הבעיות... צריך ל- הילחם! עד מתי נמשיך לדבר, ים של דיבורים! דיבורים על דיבורים. שום דבר לא יצא מזה. מילים, מילים, מילים.“

חברי המערך מסיעת מפ"ם מחאו כף. הסינתזה הנצחית עשתה את שלה. הם לא חשו כלל שהם מוחאים כף — למי שהוהיר אותם לפני שניות אחדות: „עד מתי אנח- נו נתחוך בכס? !“

מחיות-הכפיים של נציגי מפ"ם בדברי המרדנות של שכטר לא הפריעו להם. שעה מאוחר יותר, לתמוך בהצעות-ההחל- טה של הוועד המרכזי: „הוועד-הפועל מודע לסכנה האורבת להישגי ציבור הפועלים, למתחיי ולחלקו בהכנסה ה- לאומית, ותובע מהממשלה לנקוט בכל האמצעים שברשותה כדי לבלום התפתחות הרתינוק זו.“

מילים אלה, לדעת נציגי מפ"ם, היוו תרומה נאותה מצידם מאבק למען הפועל והלירה. היום לפני 25. יותר צפויה היתה הופעתו של הבמאי והכוכב הראשי, הכתן הגדול של הסוציאליזם החדש — נוסח

הודאה בחלק מסעיפי האישום תמורת מחיקת סעיפי אישום אחרים, במטרה לצמצם ככל האפשר את העונש שיוטל על הנאשמים אם אומנם יורשעו.

הסתדרות

מילים, מילים, מילים

במקום משכורת ריאלית ואפשרות

לגמור את החרושי, הציע מופ"ד

ההסתדרות לפועלי-ישראל — עוד

כמה מילים מצמצמות

ההצגה הגדולה תוכננה בדקדקנות, לכל פרטיה: מצלמות טלוויזיה-במעגל-סגור העבירו את צילומי דוכן הנאומים אל המזנון, שבמסדרון הוועד-הפועל. מזכירי מועצות פועלים הצעירו בשורות עורפיות את נציגי המערך בוועדי העובדים אל כסאותיהם באולם, והבמאי, מנחם הכהן-רות, דפק בפטישו. מושב הוועד-הפועל, שהתכנס לדון ב-מערכה נגד התייקרות והבטחת שכר ריאלי לעובדים, נפתח. אילו היתה הביקורת התיאטרלית מוזמ- נת להצגה זו — במקום הכתבים לענייני ההסתדרות שהוזמנו בטעות ע"י דובר ההסתדרות — היו המבקרים כותבים ל- מהרת: „הבמאי, יצחק בן-אהרון, הכשיל את ועדת הרפרטואר בהחלטתו החסונה להעלות שוב, בשנת 1973, את ההצגה ש- הצליחה כליך בשנות החמישים. השחק- נים הצעירים של שנות השבעים לא היו

במדינה

בטחון

אחיה בכבלים

טרם נקבעו קווי ההגנה

שד החשודים

בחברות ברשת הריגול הסורית

שני היהודים נגבו את ההצגה. כאשר הובאו ביום החמישי האחרון ששת החשודים הראשונים בהשתתפות ברשת הריגול והחבלה הסורית אל בית-המשפט המחוזי בחיפה, לשם הגשת כתבי האישום נגדם והארכת מעצרם עד לתחילת אישפטם, משר כו שני הצעירים היהודים את תשומת- הלב של עשרות הסקרנים אשר הצטופפו ליד הכניסה אל בית-המשפט. דן ורד ואודי אדיב עמדו במרכז ההתעניינות, כאשר הוצאו ממכוניות האסירים, כבולים לתבריהם הערבים, כשהם מפורים הירי- כים לכל עבר, כאילו ניסו האנשים שנעצו בהם עיניהם לפענח את התעלומה: מה מביא יהודים להשתתף בפעילות עויינת נגד המדינה?

השניים לא סיפקו פיתרון לתעלומה ב- שלב זה, לא לסקרנים ולא לקרובי המש- פחה המעטים אשר באו אל אולם בית- המשפט. בשלב זה הפוך טרם התבקשו להגיב, טרם ניסו להפוך את מישפטם להפי- גנה פוליטית, כמצופה.

כתבי-האישום שהכינה פרקליטות המדי- נה נגד השישה היו מרשימים ביותר. הם כללו בתוכם כמעט את כל האשמות בהם הוואמו החשודים מידי אחרי מעצמם. כלו- מר: הידועות שהודלפו לא היו שמועות שווא, אלא טענות שהתבטאו מתכוננת להוכיחן אם באמצעות הודאותיהם של ה- נאשמים, אם בסיוע עדויות אחרות.

מרחב מצומצם. פה ושם נוספו כמה פרטים בלתי ידועים בכתבי-האישום, אשר הוסיפו נופך להילת הריגול האופפת את החבורה ככך למשל, נאמר שם, כי דאוד תורכי, החשוד כי עמד בראש הרשת, למד כיצד לפענח שידורי-צופן מרדיו דמשק בעזרת פסוקים מהקוראן, ואילו לגבי אודי אדיב נאמר בכתבי-האישום, כי כתב למפ- עילוי חמישה מיכתבים כתובים ביוונית. אחרי שפנתרה חידת התביעה, דמותה עתה רק חידה אחת לגבי מישפט ששת החשודים כי היו ראשי הרשת, אשר יפתח ב-11 בספרואר: מה יהיה קו ההגנה שינ- קטו? לאור חומר ההוכחות שהצטבר בידי התביעה, הרי אם לא יבחרו הנאשמים להפוך את מישפטם למישפט ארווה פור ליטי לשם תעמולה לדיעותיהם הקיצו- ניות, יותר מרחב פעולה מצומצם ביותר לסניגוריהם. חלקם רואי, ניסו להגיע עוד לפני פתיחת המישפט להסכם עם התביעה: